

10 e Kamer

Nr. 331/07
VAN HET PARKET

Nr. 2122108
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

PRO JUSTITIA
Beroep in cassatie
door

schuldigverklaring
schuldigverklaring
schuldigverklaring

d.d. 10/10/2008

Verlopen voor allen d.d. 17/03/2009

26 september 2008

not. DE 66.17.1668/95 van het Openbaar Ministerie

en het college van burgemeester en schepenen van
Avestiad te

eiser tot herstel,

tegen:

1. Nr. _____, regent, geboren te _____
op _____, wonende te _____
2. Nr. _____, Josée, zaakvoerder, geboren te _____
op _____, wonende te _____
3. Nr. _____, zaakvoerder, geboren te _____
op _____, wonende te _____
4. Nr. _____, schrijnwerker, geboren te _____
op _____, wonende te _____
5. Nr. _____, werktuigkundige, geboren te _____
op _____, wonende te _____
6. _____ met maatschappelijke zetel te _____

beklaagd van:

te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen

worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. - bij inbreuk op artikel 44 § 1-1°, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997) - en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2,99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit,

in casu:

1. (66.17.1668/95)

het niet naleven van de stedenbouwkundige vergunning d.d. 19 oktober 1994 afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen (stuk 221) meer bepaald:

a) de eerste (bouwheer) en de tweede (bouwheer) vanaf 19 oktober 1994 tot 28 oktober 2003 en de zesde (bouwheer) vanaf 2 juli 1999 (namelijk de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot 28 oktober 2003:

het niet naleven van de voorwaarde dat de bestemming van "taverne-restaurant" strikt dient gerespecteerd te worden door de bestemming uit te breiden naar seminarie-vergaderruimte en feestzaal wat mogelijk werd gemaakt door de herindelings- en herschikking van de lokalen (stuk 15 verso en 16);

b) de eerste (bouwheer), de tweede (bouwheer), de derde (aannemer-coördinator) en de vierde (aannemer)

op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 februari 1995 (stuk 16 verso) tot en met 6 september 1995 (stakingsbevel) en minstens op 8 januari 1996 (stuk 47 verso), 19 augustus 1997 (stuk 56) en 4 november 1998 (stuk 74):

door het niet naleven van de architectuur, het concept en het materiaalgebruik van het gebouw zoals het vergund werd (stuk 11 en 16);

c) de eerste (bouwheer), de tweede (bouwheer) en de derde (aannemer-coördinator)

op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 februari 1995 (stuk 16 verso) tot en met 6 september 1995 (stakingsbevel):

het niet uitvoeren van de parking zoals vergund (stuk 16);

gelegen in woongebied met landelijk karakter volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 1 verso) op perceel 19E (stuk 194).

2. (66.17.1668/95 vanaf stuk 144)

de eerste (bouwheer), de tweede (bouwheer) en de zesde (eigenaar) vanaf 28 oktober 2003 tot en met datum der dagvaarding (6 februari 2006)

het niet naleven van de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning d.d. 28 oktober 2003 (stuk 158)

gelegen in woongebied met landelijk karakter volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 1 verso) op perceel 19E (stuk 194).

3. (66.17.3208/98)

a) de eerste (bouwheer) en de tweede (bouwheer) minstens op 18 september 1998

en op 10 april 2000 (66.17.1350/00)

de vijfde (aannemer) op 18 september 1998 en 10 april 2000

de zesde (bouwheer) op 10 april 2000 (66.17.1350/00)

het verharden van de berm met asfalt dienstig als parking

b) de eerste (bouwheer) en de tweede (bouwheer) vanaf 18 september 1998 tot en met datum der dagvaarding

de zesde (bouwheer) vanaf 2 juli 1999 (namelijk de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot en met datum der dagvaarding (6 februari 2006):

het instandhouden van de onder A3a) omschreven wederrechtelijke werken

gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied, meer bepaald in agrarisch landschappelijk waardevol gebied met ecologisch belang volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk 21).

B. (66.17.1668/95)

de eerste (bouwheer), de tweede (bouwheer) en de derde (aannemer-coördinator) op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 februari 1995 (stuk 16 verso) tot en met 6 september 1995 (stakingsbevel):

- bij inbreuk op artikel 44 § 1,2°, strafbaar gesteld door artikelen 64 en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1,2°, strafbaar gesteld door artikelen 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd,

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2,99 § 1-4°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening door het reliëf van de bodem aanmerkelijk te hebben gewijzigd zoals bepaald in artikel 99 § 1, 4° en het voorlaatste lid,

het niet naleven van de stedenbouwkundige vergunning d.d. 4 maart 1992 afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen (stuk 219) meer bepaald:

1. het aanleggen van een berm met een voetbreedte van 6,50 meter terwijl de vergunning voorzag in een voetbreedte van 2 meter;
 2. een aanvullende ophoging van 0,49 meter te hebben verwezenlijkt;
- (stuk 16 en 27)

gelegen in woongebied met landelijk karakter volgens het gewestplan d.d. 7 november 1978 (stuk I verso) op perceel 19E (stuk 194).

C. - bij inbreuk op de artikelen 68 en 83 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in het artikel 71 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het werk of de handelingen te hebben voortgezet in strijd met het bevel tot staking, van de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, van de beschikking van de voorzitter

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 146 al. 5°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening handelingen, werken of

wijzigingen voortgezet te hebben in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of, in voorkomend geval, de beschikking in kortgeding, zoals bepaald in artikel 146.5,

in casu

1. (66.17.1668/95)

de eerste (bouwheer), de tweede (bouwheer), de derde (aannemer-coördinator) en de vierde (aannemer)
op minstens 8 januari 1996 (stuk 47 verso), 19 augustus 1997 (stuk 56) en 4 november 1998 (stuk 74):

meer bepaald door het overhangend dak verder af te werken (stuk 47 verso, 56 en 74) ondanks het stakingsbevel d.d. 6 september 1995;

2. (66.LE.101637/02) de eerste (bouwheer), de tweede (bouwheer) en de zesde (bouwheer)

a) op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 1 februari 2002 (stuk 5) tot 17 april 2002 en minstens op 17 april 2002:

meer bepaald door het afbreken van een glazen veranda en het metselen van een muur aan de grote feestzaal (stuk 2) ondanks het stakingsbevel d.d. 4 november 1998;

b) op minstens 19 april 2002

meer bepaald door het verder afwerken van de voorgevel van de grote feestzaal (stuk 2) ondanks het stakingsbevel d.d. 4 november 1998;

3. (66.17.1350/00)

de eerste (bouwheer), de tweede (bouwheer), de vijfde (aannemer) en de zesde (bouwheer)

op minstens 10 april 2000:

meer bepaald het gelijk trekken met grond van de gelijkgrondse berm ondanks het stakingsbevel d.d. 19 september 1998.

Met de omstandigheid voor de telastleggingen A, B en C dat de derde, de vierde en de vijfde personen zijn die wegens zijn beroep of activiteit, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen, of in huur hebben, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid voor de derde, de vierde en de vijfde dat de telastleggingen A, B en C gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

D. (64.96.160/96)

de eerste, de tweede vanaf minstens 14 september 1995 (stuk 11) tot 28 oktober 2003 (stuk 175 van 66.17.1668/95)
de zesde vanaf 2 juli 1999 (namelijk de datum der inwerkingtreding van de wet tot invoering van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen) tot 28 oktober 2003 (stuk 175 van 66.17.1668/95)

bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 4 § 1 en 39 § 1 1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieu vergunningsdecreet) en de artikelen 1 en 5 § 1 en bijlage I van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaamse reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I) zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het voormeld decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot klasse 2 van hinderlijke inrichtingen, namelijk het exploiteren van feestzalen en lokalen, wanneer deze een dansgelegenheid omvatten en de totale oppervlakte van de voor het publiek toegankelijke lokalen 100 m² of meer bedraagt, dat dient te worden gecatalogeerd onder rubriek 32.1. van bijlage I van VLAREM I.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 22 december 2006, 13de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Stelt vast dat aan de eerste, tweede en zesde beklaagde bij vonnis van 3 april 2006 kennis werd gegeven van een eventuele voeging van de verzwarende omstandigheid voorzien in artikel 66 van het Stedenbouwdecreet en artikel 146 DORO.

Spreekt vijfde beklaagde vrij wegens de feiten voorwerp van de telastleggingen A3a en C3 en ontslaat hem van verdere rechtsvervolging zonder kosten;

Verklaart de beklaagden schuldig als volgt:

- eerste beklaagde aan de feiten voorwerp van de telastleggingen A 1a-b-c, A2, A3a-b, B 1-2, C1, C2 a-b, C3 en D

- tweede beklaagde aan de feiten voorwerp van de telastleggingen A 1a-b-c, A2, A3a-b, B 1-2, C1, C2 a-b, C3 en D

- derde beklaagde aan de feiten voorwerp van de telastleggingen A 1b-c, B1, B2, C1

- vierde beklaagde aan de feiten voorwerp van de telastleggingen A 1 b en C1

- zesde beklaagde aan de feiten voorwerp van de telastleggingen A 1a, A2, A3a-b, C2 a-b, C3 en D.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de feiten voorwerp van de telastleggingen A 1a-b-c, A2, A3a-b, B 1-2, C1, C2 a-

b, C3 en D samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 opdecimen, gebracht op € 5.500;

Gelast gedurende een proeftermijn van drie jaren gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot € 500 van de opgelegde geldboete van € 1.000;

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens deze beklaagde hierboven uitgesproken geldboete van € 1.000, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen en bepaalt het met uitstel opgelegde gedeelte op 45 dagen;

Zegt voor recht dat overeenkomstig artikel 14 § I van de wet van 29 juni 1964, het uitstel van rechtswege wordt herroepen ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de feiten voorwerp van de telastleggingen A 1a-b-c, A2, A3a-b, B1-2, C1, C2 a-b, C3 en D samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 opdecimen, gebracht op € 5.500.

Gelast gedurende een proeftermijn van drie jaren gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van een gedeelte groot € 500 van de opgelegde geldboete van € 1.000.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens deze beklaagde hierboven uitgesproken geldboete van € 1.000, kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen en bepaalt het met uitstel opgelegde gedeelte op 45 dagen.

Zegt voor recht dat overeenkomstig artikel 14 § I van de wet van 29 juni 1964, het uitstel van rechtswege wordt herroepen ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Spreekt de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uit van derde beklaagde voor de feiten voorwerp van de telastleggingen A 1b-c, B1, B2, C1.

Spreekt de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring uit van de vierde beklaagde voor de feiten voorwerp van de telastleggingen A1b en C1.

Veroordeelt de zesde beklaagde voor de feiten voorwerp van de telastleggingen A 1a, A2, A3a-b, C2 a-b, C3 en D samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 opdecimen, gebracht op € 5.500.

Spreekt bovendien in hoofde van de eerste, tweede, derde, vierde en zesde beklaagde elk de verplichting uit om een bedrag van € 25, met 45 opdecimen verhoogd, € 137,50 bedragende, te betalen bij wijze

van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt aan de eerste, tweede, derde, vierde en zesde beklagde elk bovendien een vergoeding op van € 25 bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op de som van € 242,04.

Legt de kosten in hoofde van de vijfde beklagde in hun geheel begroot op de som van € 5,28 ten laste van de Belgische Staat.

Veroordeelt de eerste, tweede en zesde beklagde hoofdelijk tot 3/4 en derde en vierde beklagde elk tot 1/8 van het overige deel van de gerechtskosten.

Beveelt de veroordeelden

op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van _____ tot het uitvoeren van de volgende bouw - of aanpassingswerken:

- de verwijdering van de parkings in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang en de buitenterrassen aansluitend bij de te realiseren beeldentuin, zoals aangegeven op de plannen, uit te voeren binnen de 4 maanden na het bekomen van de regularisatievergunning;
- de oppervlakte van het aan te leggen tuinterras (ter vervanging van de veranda) dient te allen tijde beperkt te blijven tot het maximum van de te verwijderen veranda;
- ter integratie van het gebouwencomplex in zijn omgeving dient rond de gebouwen een degelijke groenaanleg gerealiseerd te worden en in stand gehouden; dit dient te gebeuren in het eerste plantseizoen volgend op het bekomen van de regularisatievergunning en moet bestaan uit streekeigen heesters en bosgoedplanten, in combinatie met hoogstammige bomen.

Verklaart deze herstellvorderingen zonder voorwerp wat betreft de sloping van de berging voor meubelen, de veranda en de orangerie.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen door de veroordeelden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per dag vertraging in de nakoming dit bevel.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen het staken van het strijdig gebruik namelijk de voor het publiek toegankelijke ruimten mogen onder geen enkel beding als feestzaal worden gebruikt; ze kunnen enkel de functie van taverne en/of restaurant vervullen.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden hoofdelijk een dwangsom zal worden verbeurd van € 5.000 per dag vertraging in de nakoming dit bevel.

"1. (66.17.1668/95)

het niet naleven van de stedenbouwkundige vergunning van 19 oktober 1994 afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen, meer bepaald:

a. 1. de eerste (bouwheer) en de tweede (bouwheer) vanaf 1 februari 1995 tot 15 maart 1996

door het niet naleven van de voorwaarde dat de bestemming van "taverne-restaurant" strikt dient gerespecteerd te worden door de bestemming uit te breiden naar seminarie-vergaderruimte en feestzaal, wat mogelijk werd gemaakt door de herindeling en herschikking van de lokalen,

a. 2. de eerste (bouwheer) en de tweede (bouwheer) vanaf 16 maart 1996 tot 28 oktober 2003 en de zesde (bouwheer) vanaf 2 juli 1999 tot 28 oktober 2003,

door het in stand houden in woongebied met landelijk karakter van de onder A.1, a.1 omschreven toestand."

2.2. De kwalificatie van de feitelijke gedragingen die aan de telastlegging A.2, ten grondslag liggen dient te worden verbeterd door vervanging van de tekst ervan door:

"2. (66.17.1668/95)

de eerste (bouwheer), de tweede (bouwheer) en de zesde (eigenaar) op niet nader te bepalen tijdstippen in de periode van 28 oktober 2003 tot en met 6 februari 2006,

het niet naleven van de voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning van 28 oktober 2003 afgeleverd door de Vlaamse minister bevoegd voor de ruimtelijke ordening, door het niet:

a) slopen van de berging voor meubelen en de orangerie,

b) verwijderen van de buitenterrassen aansluitend op beeldentuin aan te leggen op de plaats van de te verwijderen orangerie,

c) staken van het gebruik van voor het publiek toegankelijke ruimten als feestzaal in plaats van als taverne en/of restaurant

d) verwijderen van de parkings gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologische waarde."

2.3. Over deze aldus gewijzigde telastleggingen werd tegenspraak gevoerd. De feitelijke gedragingen die aan de verbeterde telastleggingen A.1 a, onderdelen 1 en 2, en A.2, onderdelen a tot en met d, ten grondslag liggen zijn dezelfde als deze die in de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen aan de telastleggingen A.1 en A.2. Telkens hierna naar deze telastleggingen wordt verwezen betreft het deze telastleggingen zoals nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding en hiervoor onder 2.1 en 2.2 verbeterd.

3. Rekening houdend met het feit dat de eerste verhooren van de beklaagden dateren van de jaren 1995-1996 roepen de beklaagden terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen waardoor de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S.19 juni 1961) is overschreden.

Deze verdragsbepaling geeft niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Op grond van deze verdragsbepalingen alleen mag het hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet onontvankelijk of vervallen verklaren. Gelet op het bepaalde in art.21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan het hof zich wel beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren in de mate dat de telastleggingen bewezen zouden zijn.

In tegenstelling tot wat door de eerste, de tweede en de zesde beklagde wordt aangevoerd blijkt geenszins dat door dit tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagden nadelig werd beïnvloed.

De aard van de hierna bewezen verklaarde telastleggingen, die rechtstreeks betrekking hebben op de vrijwaring van de goede ruimtelijke ordening en van een gezond leefmilieu, de ernst en de omvang van de te last gelegde inbreuken brengen ter zake mede dat niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is en dat voor de eerste, de tweede en de zesde beklagde tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft. Bij het bepalen van de strafmaat voor deze beklaagden zal het hof terdege rekening houden met de overschrijding van de redelijke termijn.

4. Voor een weergave van de relevante feitelijke gegevens vervat in het strafdossier verwijst het hof naar de overwegingen van de eerste rechter onder randnummers 1.1 tot en met 1.12, die het hof overneemt en hier tot de zijne maakt.

De eerste en de tweede beklagde zijn echtgenoten; op zich wordt terecht niet betwist dat door hun persoonlijk toedoen de bouwheer de
waarvan zij beiden gedelegeerd bestuurder
waren, ter zake handelde.

De derde beklagde is de zaakvoerder van die ter zake handelde door zijn persoonlijk toedoen en optrad als "projectleider" van de bouwwerken, waarop de telastleggingen A tot en met C betrekking hebben.

5.1. Met betrekking tot de telastleggingen A.1.a.2 en A.3.b is het zo dat het artikel 146, 3° lid van het *Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (hierna DORO genoemd) zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of

het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

5.2. Het onder A.1.a.2 te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan Dendermonde gelegen in woongebied met landelijk karakter, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4° lid DORO. De opheffing van het strafbare karakter vóór het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd gevat brengt mee dat de erop betrekking hebbende strafvordering niet ontvankelijk is.

5.3.1. Het onder A.3.b te last gelegde in stand houden daarentegen is nog steeds strafbaar; de verharding is immers aangebracht in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang, dit is een agrarisch gebied met bijzondere waarde, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4° lid DORO.

5.3.2. De beklaagden voeren aan dat deze gewestplanbestemming onwettig zou zijn omdat sedert de aanleg van het nieuwe tracé van de weg de realisatie van deze bestemming in een smalle strook tussen de weg en het landelijk woongebied niet meer te realiseren zou zijn. Het hof dient niet te onderzoeken of hier al dan niet sprake is van een nalatigheid van of van een andere bevoegde overheid om deze strook een andere bestemming te geven, vermits zelfs zo sprake zou zijn van enige nalatigheid of andere fout, dit niet de onwettigheid van de beslissing waarbij destijds het goed in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang kwam te liggen zou meebrengen en niet voor gevolg zou hebben dat deze beslissing bij toepassing van art. 159 van de Grondwet buiten toepassing zou moeten worden gelaten.

6.1. Voor de eerste, de tweede en de zesde beklagde geldt dat, voor zover bewezen, de verschillende misdrijven aan hen te last gelegd, die van elkaar niet gescheiden zijn door een termijn die de verjaringstermijn overtreft, voortkomen uit een zelfde opzet; zij zijn in die zin voor ieder van hen door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd. Zij zijn onderling verbonden door eenheid van doel en verwezenlijking, namelijk het in 1988 vergunde gebouw zodanig uitbreiden dat het geschikt was voor de exploitatie van een seminarie-vergaderruimte en van een feestzaal ruimer dan in 1994 werd vergund en naderhand minstens een deel van wat in overtreding werd gebouwd met hetzelfde oogmerk te kunnen behouden ook al dienden hiervoor stedenbouwvoorschriften of milieuvoorschriften te worden miskend. De verjaringstermijn van de strafvordering neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 6 februari 2006. Op 6 februari 2006, het tijdstip van het bevel tot dagvaarding was immers nog niet volledig overgegaan tot uitvoering van de (afbraak) werken die als voorwaarde van de regularisatievergunning van 28 oktober 2003 dienden te geschieden (zie randnummer 11). Sedert 6 februari 2006 zijn minder dan vijf jaren verlopen, zodat de strafvordering tegen deze beklaagden niet vervallen is door verjaring.

6.2. Voor de derde en de vierde beklagde geldt dat, voor zover bewezen, de verschillende misdrijven aan hen te last gelegd, die van elkaar niet gescheiden zijn door een termijn die de verjaringstermijn overtreft, voortkomen uit een zelfde opzet; zij zijn in die zin voor ieder van hen door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd; de verjaringstermijn neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 4 november 1998. De verjaringstermijn werd gestuit door het afleveren door de hoofdcommissaris van politie van het inlichtingenbulletin op naam van de eerste beklagde op 21 oktober 2003; sedertdien zijn minder dan vijf jaren verlopen zodat de strafvordering tegen deze beklagden niet is vervallen door verjaring, zelfs zonder rekening te houden met de termijn gedurende dewelke de verjaringstermijn was geschorst (van 3 april 2006, datum van de inleidingszitting voor de eerste rechter, tot 22 december 2006, datum van zijn uitspraak).

6.3. Voor de vijfde beklagde geldt om dezelfde redenen als datum van het laatste feit 10 april 2000 (telastlegging A.3.a en C.3).

Rekening houdend met hetgeen hierna wordt beslist met betrekking tot de schuld van deze beklagde aan het misdrijf omschreven in de telastlegging A.3.a voor zover zij betrekking heeft op 10 april 2000 en aan het misdrijf omschreven in de telastlegging C.3, is het evenwel zo dat de verjaringstermijn voor de telastlegging A.3.a, voor zover zij betrekking heeft op 18 september 1998, op deze laatste datum een aanvang nam. De verjaring werd laatst nuttig gestuit door het kantschrift van de procureur des Konings te Dendermonde van 25 juli 2003 (stuk kافت 1/142) waarbij werd aangedrongen op de verdere uitvoering van het kantschrift van 14 januari 2003 stekkende tot nazicht van de actuele situatie; de strafvordering tegen deze beklagde met betrekking tot de telastlegging A.3.a, voor zover zij betrekking heeft op 18 september 1998, zou zijn vervallen door verjaring op 25 juli 2008; de termijn was evenwel geschorst van 3 april 2006, datum van de inleidingszitting voor de eerste rechter, tot 22 december 2006, datum van zijn uitspraak, zodat de strafvordering tegen de vijfde beklagde met betrekking tot de telastlegging A.3.a voor zover zij 18 september 1998 betreft niet is vervallen door verjaring. De bepalingen met betrekking tot de schorsing van de verjaring vervat in de *Wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen* (B.S. 5 september 2002) zijn immers ingevolge art.5.2 van deze wet, zoals gewijzigd door art.33 van de programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003), niet van toepassing op het in deze telastlegging omschreven misdrijf, dat dateert van vóór 2 september 2003. Op dit misdrijf blijven de bepalingen van art.24.1° van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals ingevoerd door de *Wet van 11 december 1998 tot wijziging, wat de verjaring van de strafvordering betreft, van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering* (B.S. 16 december 1998), van toepassing.

7. Met toepassing van de bepalingen van de *Wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake de bescherming van het leefmilieu* werd aan de huidige zesde beklagde door de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde op vordering van op 3 februari 1999 bevolen het houden of

organiseren van feesten te staken onder verbeurte van een dwangsom per inbreuk; deze beschikking werd op het hoger beroep van bevestigd bij arrest van het hof van beroep te Gent, 20° kamer, van 11 september 2000.

In het kader van een procedure ingeleid door

tegen voor de beslagrechter met betrekking tot het uitvoerend beslag door jelegd ter inning van volgens de stad verbeurde dwangsommen, besliste het hof van beroep te Gent, 1° kamer, op 24 november 2005 onder meer: "Terecht gaat de eerste rechter er dan ook van uit dat de regularisatieaanvraag van de geïntimeerde op 12 september 2002 was goedgekeurd en er op dat ogenblik geen redenen meer voorhanden waren om de dwangsom, zoals opgelegd in de beschikking gewezen zoals in kortgeding op 3 februari 1999, te handhaven nu de stakingsvordering met de daaraan gekoppelde dwangsom enkel betrekking had op weerhouden kennelijke stedenbouwkundige inbreuken, die door deze beslissing van de Bestendige Deputatie onder voorwaarden werden geregulariseerd".

Volgens de eerste, de tweede en de zesde beklagde zou het gezag van gewijsde van het arrest van 24 november 2005 meebrengen dat, in het kader van de huidige procedure, zou moeten worden aangenomen dat na 12 september 2002 geen stedenbouwkundige inbreuken zijn begaan, wat mede zijn invloed zou hebben op de aanvangstermijn van de verjaring.

Dit verweer kan niet worden aanvaard. Het gezag van gewijsde van het arrest van 24 november 2005 staat er geenszins aan in de weg dat het hof in het kader van de huidige strafzaak stedenbouwkundige inbreuken lastens een of meerdere of alle beklagden bewezen zou achten, ook al zouden zij dateren van vóór, op, of na 12 september 2002. Het gezag van gewijsde strekt zich immers niet verder uit dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt en vereist wordt dat de gevorderde zaak dezelfde is, dat de vordering op dezelfde oorzaak berust, dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat en door hen en tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is (art. 23 van het Gerechtelijk Wetboek), aan welke voorwaarden ter zake niet is voldaan, ook al geldt voor de zesde beklagde wel dat zij partij was in de zaak.

8. Met betrekking tot de telastlegging A.1.a.1 lastens de eerste en de tweede beklagde overweegt het hof verder nog het volgende:

8.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is deze telastlegging lastens de eerste en de tweede beklagde bewezen.

8.2. In de loop van de maand mei 1994 werd door de eerste en de tweede beklagde een bouwaanvraag ingediend voor het uitbreiden van de bestaande taverne-restaurant; het college van burgemeester en schepenen van verleende op 19 oktober 1994 een stedenbouwkundige vergunning (toen bouwvergunning genoemd) met oplegging van de verplichting de voorwaarden van het in de vergunning overgenomen advies van de gemachtigde ambtenaar na te leven; dit advies bevat naast de verplichting tot groenaanleg binnen het eerstkomende plantseizoen, als voorwaarde: "de voorgestelde bestemming "taverne-restaurant" dient strikt te worden gerespecteerd".

Aan de voormelde beklaagden wordt te last gelegd deze voorwaarde niet te hebben nageleefd door aan de gebouwen, naast de bestaande bestemming als taverne-restaurant, ook de bestemming "seminarie-vergaderruimte en feestzaal te hebben gegeven"; de vermelding in de telastlegging van "wat mogelijk werd gemaakt door de herindeling en herschikking van de lokalen" is slechts een aanwijzing van het niet naleven van deze voorwaarde en vormt geen constitutief bestanddeel van het te last gelegde misdrijf. Het niet naleven van de voorwaarde betekent niet dat een einde zou moeten worden gesteld aan de bestemming van taverne-restaurant, wel dat naast deze bestemming geen andere bestemming aan de vergunde constructie mag worden gegeven.

8.3.1. De beklaagden betwisten de wettigheid van de voorwaarde dat de bestemming "taverne-restaurant" strikt dient te worden geëerbiedigd en vragen ze bij toepassing van art.159 van de Grondwet buiten toepassing te laten.

Hun argumentatie is evenwel overwegend gesteund op de voorwaarde in de vergunning van 28 oktober 2003 die verbiedt de ruimten te gebruiken als "feestzaal", formulering die evenwel niet voorkomt in de vergunning waarop deze telastlegging betrekking heeft en waarvan zij de onwettigheid inroepen.

De vergunningsvoorwaarde de bestemming taverne-restaurant strikt te respecteren is in strijd met wat in conclusies wordt aangevoerd geenszins onwettig.

Het feit dat voor de verbouwing van de bestaande constructie en de uitbreiding ervan een bouwvergunning was vereist krachtens het toen geldende art. 44 § 1.1° van de Stedenbouwwet impliceert de mogelijkheid aan de vergunning voorwaarden te verbinden; ten tijde van het verlenen van de vergunning werd deze mogelijkheid voor het bindend advies van de gemachtigde ambtenaar overigens uitdrukkelijk verwoord in art. 45 § 2 van de Stedenbouwwet.

Rekening houdend met de ligging van de gebouwen in woongebied met landelijk karakter en palend aan landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang dient zij zelfs als wezenlijk te worden beschouwd om de werken wettig als in overeenstemming met de planbestemming te kunnen beschouwen. Zij komt dan ook, weze het onder enigszins andere bewoordingen, voor zowel in de vergunning van 19 oktober 1998 als in de door de Minister verleende stedenbouwkundige vergunning van 28 oktober 2003, van welke laatste de eerste, de tweede en de zesde beklaagde nochtans de wettigheid niet betwisten. Noch het feit dat het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed in bepaalde gevallen vergunningsplichtig is en in andere niet, noch het feit dat voor de exploitatie van bepaalde inrichtingen of activiteiten een milieuvergunning is vereist, brengen mee dat het college bij het verlenen van de bouwvergunning de voorwaarde met betrekking tot de bestemming niet kon opleggen, gelet op de weerslag op de goede ruimtelijke ordening die het gebruik van de gebouwen kan hebben en de ligging van het goed in woongebied met landelijk karakter.

8.3.2. Bij afwezigheid van een andersluidende bepaling zijn de woorden "restaurant", "taverne" in de vergunning en ook "feestzaal" en "seminarie-vergaderruimte" in deze telastlegging te beschouwen in de

gebruikelijke zin van deze woorden. "Taverne" en "restaurant" of de combinatie van beide hebben een toereikende verschillende en algemeen gekende inhoud, zodat zij de verkrijger van de vergunning toelaten te beoordelen wat op grond van de vergunning toegelaten is en wat niet; zij zijn voldoende nauwkeurig, duidelijk en bieden rechtszekerheid. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat de voorwaarde, gelet op de mogelijke uiteenlopende situaties en de evolutie van de gedragingen en gebruiken in betrokken sectoren, in geval van betwisting een zekere beoordelingsvrijheid aan de rechter geeft, die evenwel geenszins in het licht van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en het wettigheidsbeginsel in strafzaken als te groot kan worden beschouwd. Het is tekenend dat de beklagden overigens zelf in de betrokken bouw aanvraag spreken van "taverne" en "restaurant", in diverse verhoren zelf spreken van de "feestzaal" en dat zij thans betwisten dat sprake is van "feestzaal". Zo blijft een restaurant ondubbelzinnig een restaurant, los van de aanleiding (zo maar, communie, verjaardag enz.) waarom de klanten de maaltijden met de daarbij horende dranken in de publieke gelegenheid nemen.

8.4. Dat de beklagden het verbouwde en uitgebreide complex in strijd met de bouwvergunning in de periode waarop deze telastlegging betrekking heeft een bijkomende niet occasionele bestemming hebben gegeven die niet valt onder de noemer "taverne" en/of "restaurant" maar als "seminarie-vergaderruimte" en "feestzaal" in de gebruikelijke zin van deze woorden is te bestempelen, blijkt uit de volgende, samen en in hun onderling verband beschouwde, gegevens:

- De aanwending als seminarie-vergaderruimte wordt niet tegengesproken; het verweer betreft het gebruik als "feestzaal", dit is een groot vertrek waar feesten en partijen worden gehouden waar, in de regel, door genodigden wordt gegeten, gedronken en gedanst, meestal op elektronisch versterkte muziek.

- De talrijke vaststellingen van het houden van feesten, waarbij werd gedanst op elektronisch versterkte muziek van een dj, door gerechtsdeurwaarders, hierna in randnummer 18 weergegeven; het feit dat deze vaststellingen dateren van na de periode waarop deze telastlegging betrekking heeft, staat er niet aan in de weg dat zij een bevestiging vormen van het geven van de bestemming feestzaal in de periode waarop deze telastlegging betrekking heeft; dit geldt ook voor andere hierna vermelde gegevens die dateren van na het tijdstip waarop deze telastlegging betrekking heeft.

- Het bijbouwen van ruimten in strijd met de vergunning, die de ruimten waarmee het bestaande restaurant werd uitgebreid precies geschikt maakten voor het houden van feesten, zoals aangeduid op het plan in kapt 1, stuk 11.

De eerste beklagde verklaarde op 6 september 1995, tijdens de werken: "het is inderdaad zo dat er momenteel een feestzaalinrichting is opgericht" (kapt 1, stuk 17), eraan toevoegend met betrekking tot een milieuvergunning "dat hij zich ter zake in orde zal stellen"; zijn echtgenote bevestigt "volledig" zijn verklaring. Hij heeft het in zijn verklaring van 12 juni 1997 eveneens over "de feestzaal" (kapt 5, stuk 75).

- De geloofwaardige verklaringen van de buur van 14 april 1996 waaruit blijkt dat er "sinds de oprichting van de feestzaal" regelmatig nachtlawaai is (kaft 5, stuk 5) en van de buur die op 16 maart 1997 naar aanleiding van een klacht wegens geluidshinder veroorzaakt door ' verklaarde:" Ik kan niet meer slapen. Iedere week is het hetzelfde en worden wij gestoord in onze nachtrust" (kaft 5, stuk 59); verklaarde op dezelfde datum dat er "praktisch ieder weekend" een feest is. In haar geloofwaardige verklaring van 17 december 1997 bevestigt diens echtgenote "dat er nog steeds feesten worden ingericht"; de eraan voorafgaande week waren het er vier (kaft 5, stuk 89); op 26 mei 2001 bevestigt dat er nog "wekelijks feesten of optredens zijn in de zaal (kaft 5, stuk 108).

- De vaststelling van de verbalisanten op 14 april 1996 dat er een trouwfeest plaats had (kaft 5, stuk 3) en de verklaring van de tweede beklagde van dezelfde nacht "deze avond is er een trouwfeest in onze feestzaal" (kaft 5, stuk 6). Ook op 18 mei 1996 ging er een trouwfeest door; de tweede beklagde bevestigde dat er een "huwelijksfeest" was met "een discobar". In de nacht van 24 op 25 mei 1996 was er opnieuw een feest waarop volgens de tweede beklagde "de openingsdans pas begon om 0u30" (kaft 5, stuk 44 verso); ook op 6 juli 1996 was er een trouwfeest (kaft 5, stuk 55/2).

- De (ontwerp) regularisatieplannen vermelden dat het onder meer gaat om een "feestzaal" (vaststellingen vermeld op stuk 16 verso van kaft 1); in de uiteindelijke regularisatieplannen is sprake van "grote zaal".

- De verbalisanten die op 26 november 2002 een overzicht geven van het "bouwdossier" van stippen aan dat "wat betreft de achteraf gebouwde feestzaal hebben wij vastgesteld dat er op regelmatige basis feesten worden georganiseerd; m.a.w. meer dan twaalf op jaarbasis" (kaft 5, stuk 150).

9. Met betrekking tot de telastlegging A.1.b lastens de eerste, de tweede beklagde, de derde en de vierde beklagde overweegt het hof verder nog het volgende:

9.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is deze telastlegging lastens de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde bewezen.

Zo werd onder meer de orangerie, die als een vierkant was vergund, "om het uitzicht" uitgevoerd als "een halve ronde" en ander materiaal gebruikt voor de ook anders dan vergund uitgevoerde gevels (kaft A, stuk 16). De werken waren geenszins beëindigd "omstreeks september 1995; dit blijkt alleen reeds uit de vaststellingen van de verbalisanten op het tijdstip van het eerste stakingsbevel en de hierna bewezen verklaarde inbreuken op dit bevel.

9.2. De eerste en de tweede beklagde betwisten de erin te last gelegde feiten niet. Zij stellen ten onrechte dat de strafvordering met betrekking tot deze telastlegging zou zijn verjaard (zie randnummer 6.1). Het feit dat op 28 oktober 2003 een gedeeltelijke

regularisatievergunning werd verleend neemt de strafbaarheid van de feiten die dateren van vóór deze datum niet weg. Dit geldt ook voor de vergunning verleend door de bestendige deputatie op 12 september 2002, die overigens geschorst was ingevolge het beroep van het college tot zij door de minister op 28 oktober 2003 werd vernietigd en vervangen door zijn beslissing.

9.3. De in de betrokken periode uitgevoerde werken maakten deel uit van de werken die het voorwerp uitmaakten van de bouwvergunning van 19 oktober 1994. De beklaagden moesten er zich rekenschap van geven geen werken uit te voeren of te doen uitvoeren in strijd met de vergunning; dit geldt ook voor werken die vervat waren in de vergunde werken, zelfs al zou er voor de door de vierde beklagde uitgevoerde werken, louter op zichzelf beschouwd, geen vergunningsplicht hebben bestaan.

10. Met betrekking tot de telastlegging A.1.c lastens de eerste, de tweede en de derde beklagde overweegt het hof verder nog het volgende:

10.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is deze telastlegging lastens de eerste, de tweede en de derde beklagde bewezen.

10.2. ~~De eerste en de tweede beklagde betwisten de erin te last~~ gelegde feiten niet. Zij stellen ook hier ten onrechte dat de strafvordering met betrekking tot deze telastlegging zou zijn verjaard (zie randnummer 6.1). Het feit dat op 28 oktober 2003 een gedeeltelijke regularisatievergunning werd verleend neemt de strafbaarheid van de feiten die dateren van vóór deze datum niet weg. Dit geldt ook voor de vergunning verleend door de bestendige deputatie op 12 september 2002, die overigens geschorst was ingevolge het beroep van het college tot zij door de minister op 28 oktober 2003 werd vernietigd en vervangen door zijn beslissing.

10.3. Ook hier geldt dat de derde beklagde geen werken mocht plannen en coördineren in strijd met de vergunning, nu hij hierdoor de onontbeerlijke hulp verleende bij het plegen van het misdrijf door de andere betrokken beklagden.

11. Met betrekking tot de telastlegging A.2, a tot en met d, lastens de eerste, de tweede en de zesde beklagde overweegt het hof verder nog het volgende:

11.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is deze telastlegging lastens de eerste, de tweede en de zesde beklagde bewezen.

11.2. Onder meer uit de technische nota van landmeter opgesteld op vraag van deze beklagden blijkt met betrekking tot de werken vermeld in deze telastlegging, opgelegd in de regularisatievergunning van 28 oktober 2003, dat op 6 oktober 2006:

a) Het slopen van de berging voor meubelen niet volledig uitgevoerd werd; dit geldt ook voor een klein deel van de orangerie, nl. twee

steunpijlers die in de loop van de betrokken periode werden verwerkt in de "inkom" gebouwd na de verwijdering van het overige gedeelte van de orangerie,

b) de buitenterrassen aansluitend op beeldentuin aan te leggen op de plaats van de te verwijderen orangerie niet werden verwijderd,

c) hij niet kon vaststellen of sprake was van staken van het gebruik van voor het publiek toegankelijke ruimten als feestzaal in plaats van als taverne en/of restaurant.

d) de parkings gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied niet werden verwijderd.

Dat deze werken of bepaalde onderdelen ervan volgens de landmeter voor regularisatie in aanmerking zouden komen of dat voor bepaalde volgens de vergunning te verwijderen constructies louter op zichzelf beschouwd inmiddels geen vergunning meer zou zijn vereist is voor de schuldvraag niet relevant, nu het de schuld van deze beklagden aan het te last gelegde niet zou wegnemen.

Ook de voorwaarde vermeld onder c) werd niet nageleefd; hiervoor wordt verwezen naar de overwegingen in randnummer 8.4 en 18.

12. Met betrekking tot de telastlegging A.3, a, lastens de eerste, de tweede, de vijfde en de zesde beklagde overweegt het hof verder nog het volgende.

12.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is deze telastlegging lastens de eerste, de tweede en de vijfde beklagde bewezen voor zover zij betrekking heeft op 18 september 1998; zij is niet bewezen voor zover zij betrekking heeft op 10 april 2000.

12.2. Deze telastlegging betreft het onvergund verharderen van de berm gelegen aan de overzijde van de straat gezien vanaf
in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologische waarde op 18 september 1998 en op 10 april 2000. Mede uit de onder A vermelde wetsbepalingen blijkt dat deze telastlegging het bouwen van een vaste inrichting zonder de vereiste vergunning betreft; aan de beklagden wordt hier niet het onvergund aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem te last gelegd.

12.3. Het is niet aangetoond dat de werken aan de berm uitgevoerd op 10 april 2000 het aanbrengen of opnieuw aanbrengen van een vaste inrichting uitmaken; de eerste, de tweede en de vijfde beklagde dienen voor deze telastlegging te worden vrijgesproken voor zover zij op deze datum betrekking heeft; de zesde beklagde dient voor deze telastlegging die wat haar betreft enkel op 10 april 2000 betrekking heeft, te worden vrijgesproken.

12.4. Op 18 september 1998 werd daarentegen wel degelijk een vaste inrichting tot stand gebracht door het met een bulldozer functioneel samenbrengen op een vrij groot gedeelte van de gelijkgrondse berm van asfaltschraapsel, die in en op de bodem steun vindt voor de stabiliteit en gelet op de aard van het materiaal bestemd is om te blijven

staan. Uit de gegevens van het dossier blijkt gehoegezaam dat de werken ter verharding van de wegberm er toe strekten parkeerplaatsen te creëren (kaft 2, stukken 5 en 7 tot 10); de werken werden uitgevoerd door de vijfde beklagde in opdracht van de eerste en de tweede beklagde; niet alleen deze laatsten maar ook de aannemer gaven zich er gelet op hun ervaring ter zake ongetwijfeld rekenschap van dat het om vergunningsplichtige werken ging waarvoor geen vergunning voorhanden was.

13. Met betrekking tot de telastlegging A.3.b lastens de eerste, de tweede en de zesde beklagde overweegt het hof verder nog het volgende:

13.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is deze telastlegging lastens de eerste, de tweede en de zesde beklagde bewezen, voor zover zij betrekking heeft op de werken uitgevoerd op 18 september 1998; zij is niet bewezen lastens deze beklagden voor zover zij betrekking heeft op de werken uitgevoerd op 10 april 2000.

13.2. Het feit dat na de dagvaarding de berm werd bezaaid met gras en enkele bomen werden geplant, brengt niet mee dat er geen instandhouding van de vaste inrichting was in de periode vermeld in de telastlegging.

14. Met betrekking tot telastleggingen B.1 en B.2 lastens de eerste, de tweede en de derde beklagde overweegt het hof verder nog het volgende:

14.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging B.1 lastens de eerste, de tweede en de derde beklagde bewezen. De telastlegging B.2 daarentegen is niet bewezen.

14.2. Zoals hiervoor reeds overwogen is de strafvordering met betrekking tot deze telastleggingen niet vervallen door verjaring. Een regularisatie na het tijdstip waarop de telastlegging B.1 betrekking heeft neemt de schuld en de strafbaarheid niet weg; dit is ook zo voor het feit dat met betrekking tot dit werk geen herstel wordt gevorderd. De berm bouwkundig links van de gebouwen aangelegd werd inderdaad uitgevoerd met een bredere voet dan vergund (B.1). De gegevens van het dossier laten niet toe vast te stellen dat hij ook 0,49 cm hoger dan vergund werd uitgevoerd (B.2).

15. Met betrekking tot de telastlegging C.1 lastens de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde overweegt het hof verder nog het volgende:

15.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is deze telastlegging, lastens de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklagde bewezen.

15.2. Op 8 januari 1996 stelden de verbalisanten vast dat ondanks het stakingsbevel van 6 september 1995 verder werd gewerkt, meer

bepaald werden het overhangend dak geïsoleerd "in opdracht van de coördinator de derde beklagde; de verbalisanten stellen vast dat het niet gaat om werken "van aard om eventuele nutteloze beschadigingen door de weersomstandigheden te voorkomen" (stukken kافت 1, 47 verso en 48 recto en verso).

15.3. De telastlegging betreft niet het uitvoeren van werken aan rioleringsputten of de toegang die werden vastgesteld op 26 februari 1996, waarvan werd aangevoerd dat het om herstellingen ging, uitleg die blijkbaar door het openbaar ministerie werd aanvaard.

15.4. De vierde beklagde door wiens persoonlijk toedoen de schrijnwerker de er zake handelde, bevestigde dat hij op vraag van de tweede beklagde, op 19 en 20 augustus 1997 samen met een werknemer schrijnwerk aan het overhangend dak uitvoerde wel wetende dat "de werken stopgezet waren" (kant 1, stuk 55 verso).

Ook op 4 november 1998 werden de dakoversteken verder afgewerkt door de vierde beklagde en een werknemer; hij bevestigt dat hij de werken uitvoerde na aandringen van de eerste, de tweede en derde beklagde.

15.5. Latere stakingsbevelen worden tegen de beklagden niet aangevoerd; de middelen in conclusies aangevoerd tegen deze bevelen kunnen daarom als niet relevant verder onbeantwoord blijven.

Het stakingsbevel van 6 september 1995 bevat de wettelijke vermeldingen. Het bevat de verwijzing naar de bouwwerken, werken en handelingen die het voorwerp uitmaken van het proces-verbaal van vaststelling nr. opgemaakt op 6 september 1995; de bekrachtigingsbeslissing vat deze volledig samen als "uitbreidingswerken van woning, restaurant, taverne, tea-room naar taverne, restaurant, seminarie-, vergader-, feestruimte". Het bevel betreft derhalve alle uitbreidingswerken aan de bestaande woning/taverne/tearoom, hierin begrepen verbouwingen aan het bestaande gebouw in het kader van de uitbreiding; hieronder vallen alle dergelijke werken, zowel deze die op 19 oktober 1994 werden vergund dan wel werken die in strijd waren met deze vergunning, met inbegrip van werken die, louter op zichzelf beschouwd niet vergunningsplichtig zijn; dit verbod gold tot zolang het niet uitdrukkelijk werd opgeheven of kon worden geacht te zijn opgeheven door het bestaan van een niet geschorste regularisatievergunning, wat op de tijdstippen waarop de telastlegging betrekking heeft niet het geval was.

16. Met betrekking tot de telastlegging C.2 a en b lastens de eerste, de tweede en de zesde beklagde overweegt het hof verder nog het volgende:

16.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging C.2, onderdelen a en b, lastens deze beklagden bewezen.

De uitvoering van deze werken, zintuiglijk vastgesteld door de verbalisant (kافت 3, stuk 2) wordt op zich niet betwist; de tweede beklagde weigerde zelfs uitdrukkelijk aan de uitvoering ervan een einde te stellen op vraag van de verbalisant.

Het stakingsbevel met betrekking tot de verbouwwerken waarvan deze werken deel uitmaakten was nog steeds niet opgeheven en er was, in tegenstelling tot wat later inderdaad het geval zou zijn, nog geen niet geschorste regularisatievergunning waarin de afbraak van de veranda was voorgeschreven. Hier geldt wat hiervoor wordt overwogen onder 15.5.

17. Met betrekking tot de telastlegging C.3 lastens de eerste, de tweede, de vijfde en de zesde beklagde overweegt het hof verder nog het volgende:

Er is twijfel nopens de schuld van deze beklagden aan wat hun hier wordt te last gelegd. Op 10 april 2000 werd slechts overgegaan tot het enigszins herstellen van de overigens wederrechtelijk verharde berm aan de overzijde van de straat gezien vanaf het kan worden aangenomen dat de betrokken beklagden zich niet realiseerden dat deze werken in strijd waren met het stakingsbevel van 19 september 1998 dat betrekking had op de uitbreiding en de verbouwing van de bestaande taverne.

18. Met betrekking tot de telastlegging D lastens de eerste, de tweede en de zesde beklagde overweegt het hof verder nog het volgende:

18.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is deze telastlegging lastens de eerste, de tweede en de zesde beklagde bewezen.

18.2. In de periodes vermeld in de telastlegging exploiteerde de zesde beklagde, door het persoonlijk toedoen van de eerste en de tweede beklagde de tot stand gebrachte feestzaal waarin feesten werden gehouden, en wel meer dan twaalf. Het hof verwijst hiervoor naar de randnummers 8.3 en 8.4.

De omstandigheden waarin dit geschiedde brachten mee dat zij aldus een inrichting van tweede klasse nader vermeld in de telastlegging exploiteerden, zonder over de daartoe vereiste voorafgaande milieuvergunning te beschikken.

Het wordt terecht niet betwist dat de totale oppervlakte van de voor het publiek toegankelijke lokalen ruim 100 m² overtrof. Dit blijkt trouwens genoegzaam uit de plannen in het dossier en de vaststellingen van de gerechtsdeurwaarders.

18.3. Ten onrechte daarentegen wordt betwist dat de inrichting een dansgelegenheid omvatte.

Het is niet vereist om van een dansgelegenheid te kunnen spreken dat de dansvloer, dit is een deel van de vloer waarop men kan dansen, te onderscheiden is van het andere deel van de vloer door het gebruik van ander materiaal, ook al is dit vaak zo.

Uit gegevens hiervoor vermeld onder 8.4 blijkt genoegzaam, rekening houdend met wat hier te lande gebruikelijk is bij trouwfeesten en andere feesten, dat er in de instelling gedanst werd. Uit deze gegevens en de hierna vermelde vaststellingen van gerechtsdeurwaarders, neergelegd voor het hof door het college van burgemeester en schepenen van blijkt dat de exploitante niet alleen de bedoeling had een dansgelegenheid te exploiteren maar ook

door haar persisterende houding in de hand werkte dat de inrichting de facto geëxploiteerd werd als een lokaal met dansgelegenheid en niet slechts als een plaats waar zeer occasioneel door enkele bezoekers werd gedanst op ruimten die daar eigenlijk niet toe bestemd waren.

Op zaterdag 21 december 2002 om 23u20 stelde plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder onder meer vast: "Ik stel vooreerst vast dat er in de zaal aan de linkerkant een orkestje opgesteld staat (...) zij beschikken over verschillende instrumenten waaronder keyboard, saxofoon, gitaar, micro's (...) naast het orkest is er een podium gemaakt (...) zie ik dat er een koppel op dit podium staat te dansen; voor het podium is er blijkbaar plaats gelaten voor mensen die daar willen dansen; ook hier is een koppel aan het dansen".

Op zaterdag 11 januari 2003 om 23u01 stelde dezelfde gerechtsdeurwaarder onder meer vast: "De zaal is beduidend groter dan 100 m² (...) in de zaal zit er tegen de scheidingswand rechts een man met een volledige muziekinstallatie rond hem (...) voor hem is een grote ruimte leeg gelaten waar de aanwezigen kunnen dansen (...) wanneer ik binnen kom zijn er minstens 30 mensen aan het dansen (...) in het overige gedeelte van de zaal zitten aan verschillende grote tafels een groot aantal mensen".

Op zaterdag 18 januari 2003 om 23u15 stelde de gerechtsdeurwaarder vast: "wanneer ik uitstap hoor ik duidelijk luide muziek, afkomstig uit dit rechter gedeelte, waar de feestzalen zijn (...) ik ga vervolgens door de inkomhall naar de zaal (...) terwijl ik door de hall stap hoor ik iemand roepen 'snel, ze zijn daar' (...) ik zie verschillende mensen van de dansvloer snel naar hun plaats gaan"; hij stelt vast dat er een discobar is en dat er voor een grote vrije ruimte is gelaten om te dansen omdat de tafels zo zijn opgesteld dat in de ruimte tussen de tafels en de discobar kan gedanst worden.

Plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder stelde op zondag 26 januari 2003 om 15u35 vast dat er een brunch was doorgedaan in de grote zaal, tot stand gebracht door het verwijderen van een scheidingswand tussen twee zalen en dat er in de zaal voor de geluidsinstallatie een grote ruimte vrijgelaten was waar er mogelijkheid is tot dansen.

Op zaterdag 8 februari 2003 om 23u05 stelt dezelfde gerechtsdeurwaarder vast dat in de ruimte voor de discobar gelaten een tiental mensen aan het dansen zijn op luide muziek.

Op zaterdag 15 februari 2003 om 23u15 stelt deze gerechtsdeurwaarder een optreden van een goochelaar vast en noteert: "voor de muzikanten is er een grote ruimte gelaten waar men kan dansen; de tafels in de zaal zijn immers zo opgesteld dat men links een grote groep tafels heeft en rechts eveneens een grote groep tafels; er zijn momenteel zo'n 300 tal aanwezigen; tussen beide groepen is er een grote ruimte leeg gelaten die zich bevindt voor de muzikanten en hun instrumenten; bovendien staat één van de grote boxen zo opgesteld dat hij zijn geluid pal op deze ruimte (dansvloer) weergeeft; ook de volgspot is zo geplaatst dat hij aansluit bij het linkergedeelte en slechts zeer

gering de dansvloer overlapt, alles wijst erop dat men in deze ruimte kan dansen”.

Op 14 februari 2004 rond 23u30 stelt plaatsvervangend gerechtdeurwaarder vast dat er in de “feestzaal op de dansvloer gedanst wordt”; de week daarop stelt hij vast dat er “verschillende koppeltjes aan het dansen zijn op de dansvloer verlicht door lichteffecten die opgesteld staan aan de discobar”. Ook op 7 maart 2004 stelt hij vast dat in de “feestzaal” een “viertal koppeltjes staan te dansen” en hij vermeldt: “de feestzaal wordt in twee opgesplitst en gescheiden door een dansvloer van ongeveer vier meter op elf meter; op het einde van de dansvloer staat een discobar opgesteld met daarboven de nodige disco verlichting”. Deze gerechtdeurwaarder doet gelijkaardige vaststellingen op 27 maart 2004: dit keer telt hij veertien dansende koppeltjes. Op 18 april 2004 stelt hij vast dat een 40 tal koppels op de dansvloer dansen. Een zelfde vaststelling doet hij op 24 juni 2004.

19. Met betrekking tot de bewezen verklaarde telastleggingen is het zo dat de wet, c.q. de decreten geen aanduiding bevatten nopens het moreel element, zodat het bewust en vrijwillig handelen volstaat. Dat hiervan sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de betrokken beklagden moet worden aangezien, nu zij het bestaan van ~~een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke~~ dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, door de middelen in conclusies aangevoerd niet enigszins geloofwaardig maken.

Het hof is van oordeel dat de beklagden in de mate dat zij schuldig werden bevonden handelden in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

De eerste en de tweede beklagde door wiens persoonlijk toedoen de zesde beklagde handelde, handelden ter zake wetens en willens, dit is bewust en buiten elke dwang, zodat zowel deze natuurlijke personen als de rechtspersoon kunnen worden veroordeeld.

20.1. Anders dan het openbaar ministerie stelt leveren de schaarse gegevens van het dossier in dit verband niet het bewijs in hoofde van de eerste, de tweede en de zesde beklagde van de persoonlijke verzwarende omstandigheid dat zij personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen bouwen, kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten.

20.2. Voor ieder van de eerste, de tweede en de zesde beklagde geldt dat de bewezen misdrijven voorkomen uit een zelfde opzet, nu zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, en zij zijn in die zin door één feit, namelijk een complexe gedraging opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast, de zwaarste, zijnde deze bepaald in het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (telastleggingen A.2, C.2 a en C.2 b).

Deze beklagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door bij het verbouwen en

uitbreiden van de handelszaak de bouwvergunning niet na te leven en ze deels een bestemming te geven in strijd met een wezenlijke voorwaarde van deze vergunning.

Het belang van de gemeenschap, in het bijzonder van de naaste burenen, bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening en gezond leefmilieu beogen hebben zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan hun eigen financiële belangen. Dat hierbij sprake zou zijn geweest van enige onheuse behandeling door de stad Dendermonde blijkt geenszins, zodat hierin geen reden tot mildheid is te vinden. Een stakingsbevel was voor hen geen reden om hun met de bouwvergunning strijdige voornemens uit te voeren.

Rekening houdend met de ernst van de talrijke misdrijven waarvoor zij worden veroordeeld zou voor de eerste en de tweede beklagde een hoofdgevangenisstraf met uitstel van twee maanden en een geldboete van € 3 000 en voor de zesde beklagde een geldboete van € 5 000 passend zijn geweest, noodzakelijk om hen te doen beseffen dat zij zich in de toekomst aan de betrokken wettelijke voorschriften dienen te houden. Gelet op het overschrijden van de redelijke termijn worden de eerste en de tweede beklagde niet veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf en worden de geldboetes voor deze beklagden en voor de zesde beklagde herleid tot de hierna uitgesproken straffen. Deze beklagden pleegden de misdrijven waarvoor zij worden veroordeeld deels vóór, deels na 1 januari 2004, zodat de geldboetes dienen te worden verhoogd met 45 opdecimes.

~~De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.~~

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding van € 29,30 verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 van het kb van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

21. Voor de derde, vierde en vijfde beklagde volstaat, rekening houdend met het overschrijden van de redelijke termijn en hun beperkter aandeel in de bewezen verklaarde feiten, een eenvoudige schuldigverklaring.

22.1. Bij brief van 30 april 2002, toegekomen op het parket van de procureur des Konings te Dendermonde op 2 mei 2002 (kaft 2, stukken 19 tot 22) vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur krachtens art. 149 § 1 DORO het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand met betrekking tot de verharding van de wegberm op 18 september 1998 waarop de telastlegging A.3 a in de mate dat zij bewezen wordt verklaard betrekking heeft.

Uit recente foto's van de berm blijkt dat hij terug werd bezaaid en met enkele bomen werd beplant, zodat het gevorderd herstel op dit punt niet (meer) gegrond is. Het feit dat van de grasberm wellicht nog gebruik wordt gemaakt om voertuigen te parkeren doet hieraan geen afbreuk.

22.2. Bij brief van 15 juni 2004, toegekomen op het parket van de procureur des Konings te Dendermonde op 17 juni 2004 (kaft 1, stukken 157 tot 161) vordert de gewestelijk stedenbouwkundig

inspecteur krachtens art. 149 § 1 DORO de uitvoering van de volgende aanpassingswerken:

- de sloping van de berging voor meubelen, de veranda en de orangerie, evenals de verwijdering van de parkings in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang en de buitenterrassen aansluitend bij de te realiseren beeldentuin (volgens het plan kft 1, stuk 162);
- het "ten allen tijde" beperken van de oppervlakte van het aan te leggen tuinterras ter vervanging van de veranda tot het maximum van de te verwijderen veranda,
- realisatie en in stand houden van een groenaanleg bestaande uit streekeigen heesters en bosgoedplanten in combinatie met hoogstammige bomen.

Weliswaar onder de niet passende benaming "aanpassingswerken", wordt bovendien het staken gevraagd van het gebruik van de voor het publiek toegankelijke ruimten als feestzaal in plaats van enkel voor de functie van taverne en/of restaurant.

Het gevorderde is gesteund op de voorwaarden opgelegd in de regularisatievergunning van 28 oktober 2003.

Deze vordering wordt hierna verder de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur genoemd.

22.3. In een nota neergelegd op de zitting van 16 oktober 2006 vordert het college van burgemeester en schepenen van te last van de eerste, de tweede en de zesde beklagde:

- de verwijdering van de parking aangelegd in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang,
- de verwijdering van voormelde buitenterrassen,
- de aanleg van een "groenaanleg" rond de gebouwen,
- het verbod de voor het publiek toegankelijke ruimten te gebruiken als feestzaal.

22.4. Voor zover het college zijn vordering met betrekking tot het verbod de voor het publiek toegankelijke ruimten als feestzaal te gebruiken ook steunt op de telastlegging D, is de vordering niet ontvankelijk. Het college als eiser tot herstel kan zijn vordering van een herstelmaatregel slechts steunen op een stedenbouwmisdrijf. Het college, dat te onderscheiden is van is geen burgerlijke partij die aanvoert schade te hebben geleden door het misdrijf omschreven in de telastlegging D.

Wanneer hier verder sprake is van de vordering van het college betreft het de vordering als eiser tot herstel gesteund op de te last gelegde stedenbouwmisdrijven.

22.5. De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd ingeleid op 17 juni 2004, tijdstip waarop de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolge de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Deze vereiste bestond immers volgens de art.198 bis DORO slechts nadat de Hoge

Raad was opgericht en het huishoudelijk reglement had goedgekeurd, dit is vanaf 13 januari 2006, datum van de publicatie in het Belgisch Staatsblad van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 december 2005 waarbij het huishoudelijk reglement aangenomen door de Hoge Raad op 24 oktober 2005 werd goedgekeurd. De naleving door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van de vereiste van een voorafgaand eensluidend advies kon immers krachtens art.190 van de Grondwet niet worden verwacht vóór de bekendmaking van het besluit van 16 december 2005, dit is vóór 13 januari 2006.

De vordering van het college van burgemeester en schepenen van werd aanhangig gemaakt na 13 januari 2006 en werd niet voor advies voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Terecht houdt het college voor dat dit niet was vereist, omdat zijn vordering niet als een nieuwe herstellvordering kan worden beschouwd; zij stemt immers op de punten waarop zij betrekking heeft volledig overeen met de desbetreffende herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur; het college doet niet meer dan de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur deels tot de zijne maken, meer bepaald in de mate dat de vordering van deze laatste nog niet was ingewilligd. Het is dus niet zo dat de vordering van het college niet ontvankelijk zou zijn omdat zij niet voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid werd overgemaakt.

Krachtens art.198 bis DORO kan het hof de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en van het college alsnog voor advies aan deze raad overmaken. Het hof acht dit evenwel niet nodig noch opportuun.

22.6. Om de redenen hiervoor onder 6.1 en 7 vermeld, stellen de eerste, de tweede en de zesde beklagde, tegen wie de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen van is gericht, ten onrechte dat het gezag van gewijsde van het arrest van dit hof van 24 november 2005 en/of de verjaring van de strafvordering de onontvankelijkheid van de herstellvordering zouden meebrengen.

22.7. De veranda, de orangerie en de berging voor meubelen werden inmiddels afgebroken, op verwaarloosbare gedeeltes na wat de laatste twee constructies betreft. Dit alles wordt bevestigd door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in haar brief van 8 september 2006 aan de raadsman van de betrokken beklagden (hun dossier neergelegd voor de eerste rechter, stuk 61). Voor zover de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en van het college op deze constructies betrekking heeft is zij zonder voorwerp.

Zij is ongegrond voor zover zij er toe strekt de oppervlakte van het aangelegde tuinterras ter vervanging van de afgebroken veranda "ten allen tijde" te beperken tot de oppervlakte eerder door de veranda ingenomen; dit inmiddels aangelegd tuinterras blijkt immers ook zo te zijn uitgevoerd (nota). Het feit dat deze voorwaarde van de regularisatievergunning ook in de toekomst dient te worden nageleefd, behoudens wijziging van deze vergunning op dit punt, verantwoordt niet dat thans in dit verband nog een herstellmaatregel wordt bevolen,

vermits aan de wederrechtelijke toestand op dit punt een einde werd gesteld.

22.8.1. De herstellvordering van het college en van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur dient nog verder onderzocht te worden voor zover zij strekt tot:

- (a) de sloping van de buitenterrassen aansluitend bij de te realiseren beeldentuin op de plaats van de gesloopte orangerie,
- (b) de verwijdering van de parkings in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied,
- (c) het aanleggen van een groenscherm,
- (d) het staken van het gebruik als feestzaal door het enkel gebruik ervan in functie van taverne e/of restaurant.

De onderscheiden misdrijven waartoe enerzijds de eerste en de tweede beklagde en anderzijds de zesde beklagde worden veroordeeld vormen de toereikende grondslag voor deze herstellvordering.

De aanpassingswerken werden nog niet uitgevoerd. Wat betreft het groenscherm is dit zo alleen al wegens de aanwezigheid van de aangelegde parkingplaatsen in het landschappelijk waardevol gebied tussen het woongebied met landelijk karakter en de openbare weg, waar aan de straatzijde het groenscherm dient te worden voorzien.

Wat het gebruik betreft in strijd met de vergunningsvoorwaarde blijkt geenszins dat een einde werd gesteld aan het hiervoor vastgestelde gebruik als feestzaal, hier te begrijpen in voormelde gebruikelijke zin van het woord, wat ruimer is als de omschrijving ervan in de lijst van als hinderlijk beschouwde inrichtingen tot vaststelling, overeenkomstig het bedoelde in art.3 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, bij welke van de drie klassen van inrichtingen zij worden ingedeeld. Bijvoorbeeld is het niet zo dat 12 keer per jaar zou mogen worden afgeweken van de vergunningsvoorwaarde wegens bijzondere reden vermeld in rubriek 32.1 van de indelingslijst.

22.8.2. Aan de wederrechtelijke toestand veroorzaakt door de bewezen stedenbouwmisdrijven werd slechts ten dele een einde gesteld; voor zover er geen einde aan werd gesteld is er weliswaar een regularisatievergunning, die evenwel voorwaarden oplegt, meer bepaald deze hiervoor aangehaald in randnummer 22.8.1 onder (a), (b), (c) en (d). Zolang de voorwaarden van de regularisatievergunning niet zijn nageleefd onder meer door de uitvoering van daartoe nodige werken moet het wettig gevorderd herstel worden bevolen.

Het feit dat de bewezen stedenbouwmisdrijven geen betrekking hebben op de aanleg van een groenscherm en het feit dat een deel van de parkeergelegenheid in landschappelijk waardevol agrarisch gebied eerder vergund zou zijn brengt daarom niet mee dat de gevorderde herstelmaatregelen op dit punt niet ontvankelijk zouden zijn; zij betreffen immers voorwaarden voor de regularisatie van de door de misdrijven veroorzaakte wederrechtelijke toestand vervat in de desbetreffende tot de sluiting van de debatten niet gewijzigde stedenbouwkundige vergunning van 28 oktober 2003.

22.8.3. Art.149 §1, eerste lid DORO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen

of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw – of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...). Deze bepaling moet worden gelezen in de context van art.159 van de Grondwet, krachtens hetwelk het hof geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het hof dient de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en van het college van burgemeester en schepenen op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendung berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om de uitvoering van aanpassingswerken en het staken van het gebruik in strijd met de vergunning te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregelen te beoordelen.

22.8.4. Vooreerst stelt het hof vast dat de betrokken beklaagden geenszins de onwettigheid van de regularisatievergunning van 28 oktober 2003 inroepen die onder meer de voorwaarden bevat waarmee de gevorderde herstelmaatregelen zich vereenzelvigen.

Verder maakt het hof de volgende overwegingen van de Minister in deze vergunning met betrekking tot de op te leggen voorwaarden tot de zijne, nu die ook gelden voor de gevorderde herstelmaatregelen, precies omdat zij zich vereenzelvigen met de voorwaarden van de vergunning:

“Overwegende dat bij de beoordeling van onderhavige aanvraag rekening moet worden gehouden met het feit dat de ruimtelijke ordening gericht is op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang worden gebracht; dat daarbij de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen worden; dat rekening wordt gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen; dat op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit; dat deze uitgangspunten in principe gelden bij de totstandkoming van de plannen op de drie niveaus, de weten de structuurplannen en uitvoeringsplannen, maar ook doorwerken in de beoordeling van concrete stedenbouwkundige aanvraag, ook waar die – bij gebrek aan nieuwe planfiguren – moeten worden getoetst aan de gewestplanvoorschriften;

Overwegende dat bij de boordeling van kwestieuze aanvraag in eerste instantie moet uitgegaan worden van de voorwaardelijke vergunning van de bestendige deputatie; dat er weliswaar een vergunning voor een uitbreiding bestaat, verleend op 19 oktober 1994, maar dat de werken niet zijn uitgevoerd conform deze vergunning; dat aan de hand van de in 1994 afgegeven vergunning wel de visie van de toenmalige (stedelijke) vergunningverlenende overheid kan worden achterhaald; dat de vergunningverlenende overheid zich nu geconfronteerd ziet met het voldongen feit van de wederrechtelijk uitgevoerde werken, maar dat ze er zich moet voor hoeden niet te zwichten voor het gewicht van dit voldongen feit; dat de huidige regularisatieaanvraag getoetst moet

worden aan de actuele planologische bestemming en de huidige inzichten inzake de goede ruimtelijke aanleg van de plaats;

Overwegende dat de bouwplaats gelegen is in een zeer specifieke omgeving; dat mettertijd langs een smal woonlint van gekoppelde en vrijstaande eengezinswoningen is ontstaan tussen de dijk en een ecologisch en landschappelijk waardevol gebied; dat het complex waarvoor de regularisatie en de uitbreiding wordt gevraagd veel grootschaliger is dan de omliggende bebouwing en er zich in belangrijke mate door vormgeving en terreinbezetting tegen verzet; dat naast de visuele impact van het complex rekening dient gehouden met de functie van het gebouw als horecazaak; dat de uitbating als feestzaal-restaurant-taverne ervoor zorgt dat de zaak, anders dan de er omheen gesitueerde bebouwing, menselijke activiteiten (verkeersdruk, lawaai) teweeg brengt die een grote impact hebben op de onmiddellijke omgeving; dat dit des te meer het geval was zolang het complex ook als feestzaal werd of wordt uitgebaut;

Overwegende dat er vanuit het standpunt van de goede ruimtelijke ordening, dient over gewaakt dat, gelet op de bijzondere waarde en de kwetsbaarheid van het landschap in de omgeving, de uitbating de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet overschrijdt en dat aan de kwaliteit van het landschap geen schade wordt toegebracht; dat de wederrechtelijk uitgevoerde werken en vooral de functie als feestzaal hier niet aan tegemoetkomen, wel integendeel; dat in de beschreven kwetsbare en landschappelijk waardevolle omgeving de voorgestelde terreinbezetting en de omvang van de verhardingen overdreven groot zijn;

Overwegende dat het de taak is van de vergunningverlenende overheid in het algemeen en het college van burgemeester en schepenen in het bijzonder alles in het werk te stellen om de kwaliteit van de omgeving te bevorderen; dat dit kadert in de zorg voor het gemeen belang en een duurzame ruimtelijke ontwikkeling naar de toekomst toe; dat echter tevens redelijkerwijs rekening dient gehouden met het feit dat het principe van de uitbreiding van de op 7 september 1988 vergunde horecazaak, als gevolg van de stedenbouwkundige vergunning van 19 oktober 1994, in principe niet meer ter discussie kan staan; dat het aan de vergunningverlenende overheid wel toekomt, naar aanleiding van de doorgevoerde afwijkingen, voorwaarden op te leggen aan de uitbreiding van de horecazaak en dat de aanvrager zich hieraan strikt dient te houden bij het uitvoeren van aanpassingswerken;

Overwegende dat uit een vergelijking tussen enerzijds de vergunde toestand van 19 oktober 1994 en anderzijds de gerealiseerde toestand en de voorgestelde wijzigingen duidelijk blijkt dat hetgeen thans gevraagd wordt nog in sterke mate afwijkt van de vergunde plannen; dat in de oorspronkelijke bouwplannen een "weekrestaurant" en een "grote zaal" voorzien zijn en dat in het gebouw voor de rest ontvangstruimten en de vereiste infrastructuur worden voorzien; dat in de huidige en de ontworpen toestand; het voorwerp van onderhavige aanvraag en alle infrastructuur voornamelijk is afgestemd op het "restaurant - kleine zaal" en het restaurant - grote zaal" waar ook "buffetten - zelfbediening" mogelijk zijn; dat het hier duidelijk gaat om

infrastructuur voor het inrichten van reesten; dat in het advies van de gemachtigde ambtenaar, dat opgenomen is in voormelde vergunning, expliciet is opgelegd dat de voorgestelde bestemming, "taverne – restaurant" strikt dient te worden gerespecteerd, zoals eigenlijk ook voorgesteld door de aanvrager zelf,"

22.8.5. Kortom tot de herstellvordering voor zover zij de punten hiervoor aangehaald in randnummer 22.8.1 onder (a), (b), (c) en (d). betreft, werd beslist door de bevoegde instanties met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskening van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

In weerwil van hetgeen in conclusies door de betrokken beklagden wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het hof in het bijzonder van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering, mede gesteund op vrij recente vaststellingen ter plaatse, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is en dat het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door uitvoering van de gevorderde herstelmaatregelen duidelijk opweegt tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit.

23. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen vorderen de niet-nakoming van het bevel tot de uitvoering van aanpassingswerken en het bevel tot staken van het gebruik in strijd met de vergunningsvoorwaarden te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de eerste, de tweede en de zesde beklagde in de voorbije jaren om zich naar de betrokken voorwaarden eerst van de vergunning van 19 oktober 1994 en vervolgens deze van de vergunning van 28 oktober 2003 te schikken wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van deze beklagden om zelf over te gaan te gaan tot het (laten) uitvoeren van de aanpassingswerken en zelf een einde te stellen aan het gebruik van de inrichting in strijd met de stedenbouwkundige vergunning van 20 oktober 2003.

De lange tijd sedert dewelke deze beklagden reeds konden overgaan tot de naleving van de vergunningsvoorwaarden en de termijnen welke hen thans hiertoe nog worden verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

24. Rekening houdend met de verplichting van de betrokken beklagden tot naleving van de voorwaarden van de regularisatievergunning zolang zij niet wordt gewijzigd, het feit dat het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 straffen voorziet voor de exploitant van een inrichting van de tweede klasse zonder daartoe over een milieuvergunning te beschikken en het hierna uitgesproken bevel tot staken van het gebruik in strijd met de voorwaarden van de

regularisatievergunning, is het om veiligheidsredenen niet nodig met toepassing van art.39 § 2 van het Milieuvergunningsdecreet nog een exploitatieverbod op te leggen.

26. Eiser tot herstel het college van burgemeester en schepenen van vordert een rechtsplegingsvergoeding van € 1 200. Het college is geen partij die in het kader van deze strafprocedure aanspraak kan maken op een rechtsplegingsvergoeding (art.1022 van het Gerechtelijk Wetboek juncto art.162 bis van het Wetboek van Strafvordering).

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,
162, 190, 194, 195, 210, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,
77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigt het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastleggingen A.1.a en A.2 zoals hiervoor onder 2.1 en 2.2 vermeld,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1.a.2 tegen de eerste, de tweede en de zesde beklagde niet ontvankelijk;

spreekt de eerste, de tweede en de vijfde beklagde vrij voor de telastlegging A.3.a voor zover zij betrekking heeft op feiten van 10 april 2000,

spreekt de zesde beklagde vrij voor de telastlegging A.3.a en A.3.b voor zover zij betrekking heeft op de werken van 10 april 2000,

spreekt de eerste en de tweede beklagde vrij voor de telastlegging A.3.b voor zover zij betrekking heeft op de werken op 10 april 2000,

spreekt de eerste, de tweede en derde beklagde vrij voor de telastlegging B, onderdeel 2,

spreekt de eerste, de tweede, de vijfde en de zesde beklagde vrij voor de telastlegging C.3,

veroordeelt de eerste en de tweede beklagde ieder voor de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.1.a.1, A.1.b, A.1.c, A.2 onderdelen a tot en met d, A.3.a voor zover zij betrekking heeft op werken uitgevoerd op 18 september 1998, A.3.b voor zover zij betrekking heeft op het in stand houden van werken uitgevoerd op 18 september 1998, B.1, C.1, C.2.a, C.2.b en D samen tot een geldboete van € 1 500 vermeerderd met 45 opdecimen tot € 8 250 of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

verklaart de derde beklagde schuldig aan de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.1.b, A.1.c, B.1 en C.1 samen,

verklaart de vierde beklagde schuldig aan de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.1.b en C.1,

verklaart de vijfde beklagde schuldig aan het misdrijf omschreven in de telastlegging A.3.a voor zover zij betrekking heeft op de werken op 18 september 1998,

veroordeelt de zesde beklagde voor de misdrijven omschreven in de telastleggingen A.2 onderdelen a tot en met d, A.3.b voor zover zij betrekking heeft op het in stand houden van de werken op 18 september 1998, C.2.a, C.2.b en D samen tot een geldboete van € 2 000, vermeerderd met 45 opdecimen tot € 11 000,

veroordeelt de eerste, de tweede en de zesde beklagde tot betaling van een bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van € 25, vermeerderd met 45 opdecimen tot € 137,50,

verklaart de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van _____ niet ontvankelijk voor zover zij wordt gesteund op het misdrijf omschreven in de telastlegging D,

verklaart de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur niet gegrond voor zover zij strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand met betrekking tot de verharding van de wegberm en voor zover zij er toe strekt de oppervlakte van het aangelegde tuinterras ter vervanging van de afgebroken veranda ten allen tijde te beperken tot de oppervlakte eerder door de veranda ingenomen en verklaart ze zonder voorwerp voor zover zij strekt tot het slopen van de berging voor meubelen, de veranda en de orangerie,

beveelt aan de eerste, de tweede en de zesde beklagde over te gaan tot de uitvoering van de volgende aanpassingswerken te _____ nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de

oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 8 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden:

- de verwijdering van de parkeergelegenheden in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang en van de buitenterrassen aansluitend bij de te realiseren beeldentuin (volgens het plan kaft 1, stuk 162),
- de realisatie en het in stand houden van een groenaanleg, bestaande uit streekeigen heesters en bosgoedplanten in combinatie met hoogstammige bomen,

beveelt aan de eerste, de tweede en de zesde beklaaide het gebruik van de voor het publiek toegankelijke ruimten te

nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld als feestzaal in plaats van enkel als van taverne en/of restaurant te staken binnen een termijn van drie maanden, waarbij "feestzaal" dient begrepen te worden in de gebruikelijke zin van het woord, zoals hiervoor onder 8.3.2, 8.4 en 22.8.1 nader toegelicht,

beveelt dat voor het geval dat de aanpassingswerken niet worden uitgevoerd en het strijdige gebruik niet wordt gestaakt binnen voormelde onderscheiden termijnen, de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door ieder van de eerste, de tweede en de zesde beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 150 per dag vertraging in de nakoming van het bevel tot uitvoering van de aanpassingswerken, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 8 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde door ieder van de eerste, de tweede en de zesde beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 150 per dag vertraging in de nakoming van het bevel tot uitvoering van de aanpassingswerken, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 8 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door ieder van de eerste, de tweede en de zesde beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 800 per vastgestelde inbreuk op het bevel tot het staken van het strijdige gebruik, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 3 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

zegt voor recht dat op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad Dendermonde door ieder van de eerste, de tweede en de zesde beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 800 per vastgestelde inbreuk op het bevel tot het staken van het strijdige gebruik, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 3

maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de helft van de kosten in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en de derde, de vierde, de vijfde en de zesde beklaagde ieder tot één achtste van deze kosten; begroot deze kosten in hun geheel op € 253,53 in eerste aanleg en op € 224,73 in beroep en stelt vast dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de bewezen verklaarde misdrijven.

Kosten:		
	Afschriften:	51,75
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	122,55
		<hr/>
		204,30
	+ 10 % :	20,43
		<hr/>
	Totaal :€	224,73

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep. tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter als voorzitter, en de raadsheren, en in openbare terechtzitting van **26 september 2008** uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier